

Egyházközségünkben a héten

MA (23) ♣ évközi 16-ik vasárnap

Szerdán (12) ♣ a Nyugdíjasok Klubja összejövele 1-4-ig.

Vasárnap (30) ♣ Ebéd a templom javára.

Hosszabtvú programjaink

Augusztus 3. VK tábor Fillmore-ban. **4.** elsőpéntek: rózsafüzér este 6.30-kor, szentmise 7-kor. (nincs KFT gyűlés). **8.** Cursillo. **13.** a Nőszövetség gulyás és dióstészta ebédje a hallban. **19 - 25 között** a Ministránsok tábora. **20.** gyűjtés a Scarborough Foreign Mission javára.

Hírek

♣ A Nőszövetség által készített levestészta kapható vasárnaponként az irodán és a hall előterében.

XVI. Benedek „Deus caritas est” (2005) című enciklikája XVII.

Ezen az alapon kell Jézus nagy példabeszédeit megértenünk. A dúsgazdag (vö. *Lk 16,19–31*) a kárhozat helyén azért jajgat, hogy vigyék hírül a testvéreinek, mi történt övele, aki a szükséget szenvedő szegényen egyszerűen keresztülnézett. Jézus szinte folytatja ezt a jalkiáltását és felénk mondja, hogy figyelmeztessen, s ezáltal a helyes útra tereljen bennünket. Az irgalmas samaritánus példabeszéde (vö. *Lk 10,25–37*) mindenekelőtt két fontos dolgot közöl. A „felebarát” addig alapjában az izraelitákat és az Izrael földjén megtelepedett idegeneket, azaz egy ország és egy nép szolidáris közösségét jelentette. Most ez a határ eltűnik: mindaz, akinek szüksége van rám, s akin segíteni tudok, a felebarátom. A „felebarát” fogalma egyetemessé válik, mégis konkrét marad. Annak ellenére, hogy minden emberre kiterjed, nem egy kötelezettségek nélküli távszeretet kifejezője, hanem itt és most gyakorlati beavatkozást követeli. Az Egyház feladata marad, hogy e távoli és közeli pontok összekapcsolását mindig újra értelmezze tagjai gyakorlati életében. S végezetül hangsúlyozottan kell említenünk az utolsó ítélet nagy

példázatát (vö. *Mt 25,31–46*), amikor a szeretet válik egy-egy emberi élet értéke vagy értéktelensége fölötti végső ítélet mércéjévé. Jézus azonosítja magát a szükséget szenvedőkkel: az éhezőkkel, a szomjazókkal, az idegenekkel, a ruhátlanokkal, a betegekkel és a foglyokkal. „Amit egynek a legkisebb testvéreim közül tettetek, nekem tettetek” (*Mt 25,40*). Az isten- és felebaráti szeretet összeolvad: a legkisebbekben magával Jézussal és Jézusban Istennel találkozunk.

Isten- és felebaráti szeretet

16. A szeretet lényegére és a szeretetnek a bibliai hitben elfoglalt helyére vonatkozó megfontolásaink után kettős kérdés vetődik föl magatartásunkkal kapcsolatban: Szerethetjük-e egyáltalán Istent, akit nem látunk? És: Lehet-e parancsolni szeretetet? E kérdésekben két ellenvetés hangzik föl a szeretet kettős parancsa ellen: Istent senki nem látta – hogyan szerethetnénk Őt?; és: Szeretetet nem lehet parancsolni, hiszen az egy érzés, mely vagy van, vagy nincs, de akarattal nem lehet előteremteni. A Szentírás látszólag meg is erősíti az első ellenvetést ezen a helyen: „Ha valaki azt mondja: »Én szeretem Istent!«, de a testvérét gyűlöli, az hazug. Mert aki a testvérét, akit lát, nem szereti, nem szeretheti Istent, akit nem lát” (*1Jn 4,20*). E részlet azonban egyáltalán nem zárja ki az istenszeretetet, mint valami lehetetlenséget – épp ellenkezőleg, Szent János idézett első levele egészében kifejezetten követeli azt. Hangsúlyozzuk az isten- és felebaráti szeretet fölbonthatatlan összetartozását. Olyannyira összetartoznak, hogy az istenszeretet állítása hazugsággá válik, ha az ember elzárkózik a felebarátja elől, vagy egyenesen gyűlöli őt. Az idézett verset sokkal inkább úgy kell értelmezni, hogy a felebaráti szeretet út az Istennel való találkozás felé, s a felebaráttól való elfordulás Isten számára is vakká teszi az embert.

17. Valóban: Istent senki nem látta úgy, amint önmagában van. Ennek ellenére Isten nem egészen láthatatlan, nem teljesen megközelíthetetlen számunkra. Isten előbb szeretett minket, mondja Szent János előbb idézett levelében (vö. 4,10), és Istennek e szeretete megjelent közöttünk, láthatóvá vált azáltal, hogy „egyszülött Fiát küldte a világba, hogy mi általa éljünk” (4,9). Isten láthatóvá tette magát: Jézusban mi az Atyát szemléljük (vö. *Jn 14,9*). Valójában Isten sokféleképpen látható. A szeretet történelmében, amit a Szentírás beszél el nekünk, élénk jön, meg akar nyerni minket – egészen az utolsó vacsoráig, egészen a kereszten átszúrt Szívig, egészen a Föltámadott megjelenéséig és azon nagy tetteig, melyekkel az apostolok tevékenysége által a születő Egyházat a maga útjára rávezette. És az Egyház további történelmében sem maradt távol az Úr: mindig újra eljön hozzánk – emberek által, akikben láthatóvá válik; igéje által, a szentségekben, különösen az Eucharishtiában. Az Egyház liturgiájában, imádságában, a hívők élő közösségében megtapasztaljuk Isten szeretetét, észrevesszük, és azt is megtanuljuk, hogy jelenlétét mindennapjainkban fölismerjük. Ő előbb szeretett és előbb szeret minket; emiatt tudunk mi is szeretettel válaszolni. Isten nem érzést ír elő, amit képtelenek volnánk fölkelteni magunkban. Szeret minket, meglátatja és megéreztetni velünk a szeretetét, s Istennek ebből a „megelőző” szeretetéből tud kisarjadni bennünk is válaszként a szeretet.

(folytatjuk)